

๑

“ชีวิตของตัวประกันคือสิ่งสำคัญที่สุด ทุกคนต้องตระหนักถึงจุดนี้ เพราะฉะนั้นอย่าว่าวาม” เสียงสั่งการของนายตำรวจหัวหน้าชุดปฏิบัติการพิเศษที่กล่าวกับผู้ใต้บังคับบัญชาดังขึ้น ท่ามกลางความเสียงสวดยามคำคืนของชายแดนอันรายล้อมไปด้วยกลุ่มผู้ก่อการร้าย ซึ่งมีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ และคืนนี้เป็นอีกหนึ่งคืนที่เจ้าหน้าที่ต้องทำงานอย่างหนักในการปิดล้อมจับกุมผู้ก่อการร้ายที่หนีเข้าไปซ่อนตัวในโรงแรม พวกมันจับพนักงานและแขกที่เข้าพักเป็นตัวประกันต่อรองกับเจ้าหน้าที่

เพื่อให้ปฏิบัติการช่วยเหลือตัวประกันในครั้งนี้เป็นไปอย่างถูกต้องตามยุทธวิธีและมีประสิทธิภาพมากที่สุด ต้องอาศัยนักรบฝีมือดีที่ชำนาญการรบทั้งสามมิติ นั่นคือทางบก ทางอากาศ และทางน้ำเป็นชุดหน้าเข้าไปคลี่คลายสถานการณ์ เสียงเฮลิคอปเตอร์ที่เริ่มทรงตัวเสถียรอยู่กลางอากาศ กอปรกับเชือกเส้นหนาที่ถูกปล่อยลงจากเครื่องบินสัญญาณให้นำกรบหานายในชุดพรางตัวเตรียมความพร้อม ทั้งห้าแท็กมือกันก่อนจะแยกเป็นสองทีมแล้วบินออกไปยืนบนฐานจอดเฮลิคอปเตอร์ทั้งสองฝั่ง ก่อนเริ่มโรยตัวลง

บนดาดฟ้าของอาคาร

ชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ห้านายในชุดพร้อมรบและอาวุธครบมือ พยักหน้าให้กัน ก่อนจะเคลื่อนที่ลงบันไดหนีไฟ แยกเป็นสองทีมเพื่อค้นหา พิกัดของผู้ก่อการร้ายทั้งหมดที่อยู่ในตึก รวมถึงจุดที่ตัวประกันถูกควบคุม ตัวอยู่

“เฮ้ย!”

ตุ๊บ!

เสียงร้องของผู้ไม่ปรารถนาดีตรงมุมบันไดถูกสกัดด้วยมีดพกปลายแหลมของหัวหน้าชุดรบพิเศษที่ปาเข้าจุดสำคัญอย่างแม่นยำ ส่งผลให้ชายคนดังกล่าวแน่นิ่งลงภายหลังลงกับพื้น ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ทีมรบพิเศษอีกนายจัดการกับผู้ก่อการร้ายที่ซ่อนอยู่ตรงมุมเสาอีกฝั่งด้วยมือเปล่า

เมื่อจัดการกับผู้ก่อการร้ายที่ดูต้นทางเรียบร้อยแล้ว นักรบทั้งห้าจึงมารวมตัวกันอีกครั้งก่อนมุ่งตรงไปยังบริเวณห้องจัดเลี้ยงขนาดเล็กที่คาดว่าตัวประกันถูกนำไปรวมไว้ที่นั่น

“ตัวประกันผู้หญิงสิบสอง ผู้ชายสิบห้า เด็กห้า ส่วนพวกมันมีแปดอาวุธครบมือ” หนึ่งในห้านักรบที่สามารถมองผ่านร่องผ้าม่านทำปากขนมขมิบให้สัญญาณแก๊ททีม อีกสี่นักรบพยักหน้ารับ ก่อนที่ผู้เป็นหัวหน้าชุดจะส่งสัญญาณมือให้ทีมงานของตนสองนายอ้อมไปทางระเบียงด้านหลังเพื่อหาจังหวะปืนหน้าต่งเข้าไปด้านใน ขณะได้ยินเสียงผู้ก่อการร้ายดังมาว่า

“ปล่อยตัวพี่น้องของเรา แล้วเราจะปล่อยตัวประกัน” ชายที่น่าจะเป็นหัวหน้ากลุ่มกำลังเจรจาต่อรองกับทางการผ่านระบบเชื่อมต่อแบบไร้สาย เรื่องให้ปล่อยตัวผู้ก่อการร้ายที่ทางการเพิ่งจับกุมได้เมื่อหลายวันก่อนโดยแลกกับชีวิตของตัวประกัน

“อ้อ เตรียมรถสามคัน ปืนสามสิบกระบอก เงินสดอีกสิบล้านบาท” ชายคนเดิมว่าต่อพลางใช้ปลายกระบอกจากปืนในมือดันคางเด็กชายวัยไม่เกินห้าขวบที่นั่งตัวสั่นอยู่กับพื้น เยื้องไปข้างๆ เล็กน้อยมีสุภาพสตรีกำลังสะอื้น

ให้ พร้อมกับพยายามเอื้อมมือไขว่คว้าหาเด็กชายตลอดเวลา เธอเองก็ถูกปลายกระบอกลงไปในมือผู้ก่อการร้ายอีกคนจ่อศีรษะอยู่เช่นกัน

“พี่ ติดต่อไอ้จ้อยไม่ได้เลย” หนึ่งในผู้ก่อการร้ายตะโกนรายงานหัวหน้าหลังจากพยายามติดต่อทีมงานที่เฝ้าระวังอยู่รอบนอกหลายต่อหลายครั้ง ทว่าไร้ซึ่งสัญญาณตอบรับ

ใบหน้าถมึงซึ่งเงยขึ้นมองตามเสียงก่อนจะกดตัดสายที่ยังเจรจาค้างไว้ แล้วร้องถาม

“ไอ้พุฒิ ไอ้สันละ!”

“ติดต่อไม่ได้เหมือนกันพี่พล” ชายรูปร่างผอมอีกคนที่พยายามติดต่อทีมที่รับหน้าที่เดียวกันกับชายนามว่าจ้อยตะโกนตอบ

“ระยาเอ๊ย!” ชายวัยกลางคนที่ถูกเรียกว่าพลกระแทกลมหายใจแล้วสบถเสียงดังลั่น จากนั้นออกคำสั่งกับลูกน้องที่อยู่ในห้อง “เชือดไก่ให้ลิงดู เลี้ยงของเล่นออกมาให้กูเคาะสนิมสักเกม!”

ผู้ก่อการร้ายพยักหน้าให้กัน พร้อมกับยิ้มมุมปาก ก่อนที่หนึ่งในนั้นจะลากแขนผู้หญิงคนที่ยืนใกล้พลมากที่สุดออกไปกลางห้อง

“แม่!” เด็กชายที่ถูกพลกดบ่าตึงไว้กับที่ร้องเรียกผู้เป็นมารดา ก่อนจะปล่อยโฮเสียงดังลั่น

“ไม่ต้องร้องๆ” พลย่อตัวเอียงกับเด็กชาย ก่อนจะใช้อุ้งมือล็อกคางเล็กให้เงยขึ้นสบตา “เป็นลูกผู้ชายจะเสียน้ำตาต่างๆ ไม่ได้ อย่าหาว่าฉันใจร้ายเลยนะ ถ้าคิดจะโกรธจะเกลียดใครสักคนก็ให้เกลียดไอ้พวกที่อยู่ข้างนอก โน่นที่เล่นผิดกติกาตอน”

“ลูก...อย่าทำลูกฉัน!” หญิงสาวที่ถูกลากตัวแยกออกไปไว้กลางห้องหวีดร้องเสียงสะอึกสะอื้น

“กูเกลียดเสียงดังวะ” พลว่า ก่อนจะลุกพรวดเดินไปหาหญิงสาวเจ้าของเสียงดังรบกวนใจอย่างรวดเร็ว จากนั้นยกปืนขึ้นตั้งท่าจะลั่นไก

ทว่า...

ฉีก!

มีดปลายแหลมพุ่งเข้าไปปักตรงข้อมือขวาของพลอย่างพอดิบพอดี
ราวกับมันมีชีวิต ก่อนแสงไฟทุกดวงในห้องจะดับลง

พลัวะ! เสียงเปิดประตูห้องดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิด พร้อมๆ กับ
เสียงร้อง

“เฮ้ย!”

“ไอ้ย!”

“ปล่อย!”

เวลาเพียงไม่กี่นาทีแต่ให้ความรู้สึกว่าแสนยาวนานสิ้นสุดลง ก่อนที่
หนึ่งในคณะผู้มาใหม่จะกรอกเสียงรายงานผลไสวิทย์สื่อสาร

“เคลียร์”

เมื่อแสงสว่างหวนกลับมาอีกครั้ง ก็พบว่ากลุ่มผู้ก่อการร้ายถูกสวม
กุญแจมือกุญแจเท้าและถูกกดตรึงลงนอนคว่ำหน้าอยู่กับพื้น บางร่างยังพอ
มีสติหลงเหลืออยู่บ้าง ทว่าบางร่างนั้นไร้ซึ่งสติสมประดี

เจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนที่เตรียมพร้อมอยู่ด้านนอกหลายทีมรีบ
เคลื่อนย้ายตัวประกัน และจัดการกับร่างผู้ก่อการร้ายที่ถูกปราบอย่าง
ราบคาบและแยกย่อยด้วยอาวุธแบบไร้เสียง

ในขณะที่เจ้าหน้าที่เคลื่อนย้ายร่างของพลเป็นรายสุดท้าย เสียง
สัญญาณบางอย่างที่แนบสนิทอยู่กับร่างตัวนั้นก็เริ่มดังชัดขึ้นทีละนิด

ติก ติก ติก...

“เฮ้ย!” หนึ่งในนักรบชุดแรกร้อง ก่อนจะพุ่งเข้าไปฉีกเสื้อคลุมที่พล
สวมอยู่ออกด้วยอย่างรวดเร็ว “ระเบิด!”

เจ้าหน้าที่ที่อยู่ในบริเวณนั้นชะงักกึก รื้อนรนกับสิ่งที่ได้รับฟัง พวกเขา
ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ต่อได้ เนื่องจากตกอยู่ในภาวะแข่งขังไร้เรี่ยวแรง
กะทันหัน ทุกชีวิตลั่นระทึก สายตาจับจ้องไปยังหัวหน้าชุดปฏิบัติการพิเศษ
ที่เข้ามาเป็นทีมแรก ชายหนุ่มกำลังใช้สมาธิจดจ่อกับสิ่งแปลกปลอม

ที่ติดอยู่กับร่างพลตาไม่กะพริบ ก่อนจะหมุนมิตพกลายแหลมในมือตัดสายสัญญาณอย่างซ้ำของและแม่นยำ

“เฮ้อ...” เสียงพ่นลมหายใจโล่งอกดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียง เมื่อเห็นชายหนุ่มผู้เป็นความหวังเดียวปลดสายแล้วนำเจ้าสิ่งแปลกปลอมดังกล่าวออกไปจากบริเวณนั้นได้ทันเวลา

“ยังไวมเหมือนเดิมเลยนะพี่เดช” เสียงของหนึ่งนักรบในทีมเอ่ยกับหัวหน้าของตนดั่งขึ้น ขณะที่ทั้งหมดนั่งอยู่ในเฮลิคอปเตอร์เพื่อเดินทางกลับหน่วย

“นั่นสิพี่เก้ ผมเห็นพี่เดชมองปราดเดียวก็ตัดถูกเส้น” ร้อยตำรวจโท มั่นสวิน หรือผู้หมวดวิน พยักหน้าเห็นด้วยกับร้อยตำรวจเอกพดิน หรือผู้กองเก้ พร้อมทั้งยกไม้ยกมือทำท่าเลียนแบบการตัดวงจรระเบิดของหัวหน้าทีม

“วงจรง่าย ๆ นะ” พันตำรวจตรีดนุเดชผู้เป็นหัวหน้าทีมยิ้มมุมปากน้อยๆ

“รูปแบบใช้มิดกับมือเปล่าแบบนี้ก็สนุกดีนะครับ” ดาบตำรวจชาติชาย ผู้ที่นั่งอยู่อีกฝั่งเอ่ย

“เหตุการณ์วันนี้ทำให้ผมรู้ว่าการฝึกหนักหลายหลักสูตรที่ผ่านมามันมีค่าแค่ไหนในการรบจริง” จำสิบตำรวจปการน้องใหม่ในทีมกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง

พันตำรวจตรีดนุเดชเอื้อมมือไปตบปา ลูกทีมก่อนกล่าว “ทุกหลักสูตรทุกทฤษฎี มีความหมายทั้งหมด เรียนรู้ จดจำ แล้วนำมาประยุกต์ใช้ด้วยความเข้าใจ”

“ครับ!” ปการขานรับเสียงดังลั่น

ดนุเดช พดิน มั่นสวิน และชาติชายสะดุ้งจนไหล่กระเพื่อมด้วยไม่คิดว่าหนุ่มรุ่นน้องจะตะเบ็งเสียงตอบรับขัดถ้อยขัดคำถึงเพียงนี้

“โห จ่าตะเบ็งดังขนาดนี้ ค้างคาว นกฮูกตกใจบินหลงฝูงหมดแล้วมั้ง”
มันลืมนึกว่ากลัวหัวเราะ

“โธ...หมาวด ก็เพิ่งรบเสร็จหมาดๆ ผมเลยยังฮึกเหิมอยู่” ปรากฏ
ตอบพร้อมกับเกาท้ายทอยแก้เก้อ

“ถึงหน่วยแล้ว แยกย้ายกันไปพักเถอะ” ดนุเดชเอ่ยกับลูกทีม ก่อนจะ
เดินนำทุกคนลงจากเฮลิคอปเตอร์

หลังจากสั่งความกับทีมงานทั้งสี่อีกสองสามประโยค ชายหนุ่มจึงแยก
ไปขึ้นรถยนต์ของคนที่จอดอยู่ในลานจอดรถเพื่อมุ่งหน้ากลับบ้านพักที่ตั้ง
อยู่ในบริเวณหน่วยงานที่สังกัดอยู่

ดนุเดชกระโดดขึ้นรถมอเตอร์ไซด์ในรถคันหรูกับเครื่องมือสื่อสาร
ของตนแล้วต่อสายไปถึงเพื่อนสนิทที่ประจำการอยู่อีกจังหวัดเพื่อนัดหมาย
การเดินทางในวันรุ่งขึ้น

“โห ไอ้เดชครับ นี่มันก็โหม่งก็ยามแล้ว” ปลายสายต่อว่าทันทีที่รับสาย
ดนุเดชเหลือบมองเวลาบนหน้าจอเครื่องยนต์ภายในรถเล็กน้อยก่อน
ตอบ “เที่ยงคืน บ้านแกไม่มีนาฬิกาหรือไง”

ปลายสายถอนหายใจยาว ก่อนจะต่อความ “โธ. มาเวลานี้เพื่อ
干嘛?”

ผู้ถูกกล่าวหาหัวเราะในลำคอแล้วว่าต่อ “เออ ขอโทษที พอดีเพิ่งเสร็จ
ภารกิจ พรุ่งนี้แกละไปถึงประมาณกี่โมงวะ”

“อ้าว ไปบู๊ที่ไหนมา นี่ฉันก็เพิ่งโยนชุดเบ๊ยนโคลนลงถังไปเมื่อ
เหมือนกัน โหดสุดวะสินนี้ วะจะไปเล่าให้ฟังวันพรุ่งนี้อยู่ นี่ดูทำไ้ภูมิก็คงจะ
งานเข้าอยู่เหมือนกัน โธ. หาสองรอบแล้วไม่มีสัญญาณตอบรับ” พันตรี
นทีรัชช์ว่า

“ฮอตกว่าพวกเราสามคนคงไม่มีอีกแล้ว” ดนุเดชตอบก่อนจะถามย้ำ
“ตกลงแกละไปถึงงานเลี้ยงรุ่นกี่โมง”

“คงบ่ายแก่ๆ วะ ขอนอนให้เต็มอิ่มก่อน” นทีรัชช์ตอบ

“โอเค จะได้กะเวลาถูก เจอกันพรุ่งนี้” ดนุเดชกล่าวก่อนจะกวาดสาย จากนั้นจึงเลี้ยวรถเข้าไปจอดยังบ้านพักหลังที่ตั้งอยู่ตรงมุมด้านในสุดของซอย

งานเลี้ยงรุ่นนักเรียนเตรียมทหารของดนุเดชปีนี้จัดขึ้นที่หัวหิน ชายหนุ่มเดินทางมาถึงสถานที่จัดงานพร้อมกับนทีรัชช์ หลังจากลงทะเบียนรับกุญแจห้องพักรับเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองจึงเดินไปพบกับชนม์ภูมิที่เดินรับลมอยู่บริเวณชายหาด เมื่อสมควรแก่เวลาหนึ่งนายตำรวจและสองนายทหารจึงพากันเข้าไปยังห้องจัดเลี้ยงที่มีเพื่อนๆ ร่วมรุ่นนั่งสรวลเสเฮฮากันอย่างพร้อมหน้า

“จันว่า...มันแปลกๆ วะ” พันตรีวิจิต ผู้ที่มีบุตรสาวนั่งอยู่บนตักเอ๋ยขึ้นอย่างไม่มีปรีชีลยุ่

“อะไรวะ” พันตรีขจร ผู้ที่มีภรรยาสาวสวยในอ้อมแขนเล็กคิ้วถาม

“ก็ไอ้ภูมิ ไอน์ที ไอ้เดช นะสิ พวกมันสามคนโพรไฟล์ดีที่สุดในเรื่องแต่ทำไมยังไม่มีเมีย พวกแกลองคิดหาเหตุผลดูสิ” วิจิตว่า

“ก็ฉันไม่อยากมี” ชนม์ภูมิร้องซัด

“มีแล้วไม่ได้ตั้งใจ สู้ไม่มีดีกว่า” ดนุเดชส่ายหน้าหน่อยๆ ชักเบือเต็มทนที่จะต้องมานั่งตอบคำถามเรื่องคนข้างกายกับเพื่อนๆ ทุกปี

“เออ ไม่มีเมียแล้วทำไม” นทีรัชช์ถามกลับ

“ก็...พวกแกสามคนจะกินกันเองไง” วิจิตตอบแล้วระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น โดยมีลูกคู่รับมุกกันทั้งห้อง

ชนม์ภูมิ นทีรัชช์ และดนุเดชกลอกตามองเพดาน ก่อนจะผุดลุกแล้วง้างมือข้างขวาขึ้นพร้อมกัน

ทว่า...

“อย่างะไ้ย่ ลูกสาวฉันมองอยู่” วิจิตยกคิ้วแล้วยกตัวบุตรสาวขึ้นยืนบนตักเพื่อสร้างเกราะกำบัง

“จันว่าแกสามคนยังไม่เจอเนื้อคู่มากกว่า” พันตรีภฤตเดินเข้ามา

กตบ่าของชายโสดทั้งสามให้นั่งลงที่เดิมแล้ววิเคราะห์เหตุผลไปพลางๆ

ชนม์ภูมิ นทีรัชช์ และ دنเดชกลอกตามองเพดานเป็นรอบที่สอง แล้ว
เอี้ยวตัวกลับไปมองคนด้านหลังอย่างพร้อมเพรียงกัน

พันตริกกตหัวเราะในลำคอ ก่อนเดินไปโอบไหล่สาวคนรักพาลกลับมา
ร่วมวงสนทนาด้วย

“เมื่อก่อนฉันก็ไม่เชื่อ แต่เมื่อห้าเดือนก่อนฉันพาพ่อกับแม่มาเที่ยว
หัวหินแล้วก็พักที่โรงแรมนี้แหละ ไม่รู้ว่าแม่ฉันไปรู้มาจากไหนว่าเทวรูปข้าง
โรงแรมนี้ศักดิ์สิทธิ์ใครขออะไรก็ได้ วันนั้นแม่เลยพาฉันไปจุดธูปแล้วให้
ฉันพูดตาม ฉันคงไม่ต้องบอกใช่ไหมว่าแม่นำฉันขอพรเรื่องอะไร เพราะ
หลังจากนั้นอีกสองวันฉันก็เจอกับสาวน้อยของฉันนี่แหละ” กตบ่าพร้อมกับ
กตปลายจุมูกลงกับขมับสาวคนรักอย่างอ่อนโยน ได้รับเสียงโห่จากเพื่อนๆ
มาเป็นรางวัลที่หวานไม่ดูเลวร้ายเวลา

“ฉันดีใจกับแกด้วยนะไอ้กตบ่า แต่ฉันสงสารสาวน้อยของแกจังเลยอะ
ไม่น่าหลงกลแกเลยจริงๆ” นทีรัชช์ว่า

“อ้าว ไอ้หนู” กตบ่าแหง ก่อนจะกวาดสายตาดูหาแนวร่วมแล้วเอ่ยต่อ
“งั้นมาพิสูจน์กัน แกสามคนกล้าหรือเปล่า”

“พิสูจน์ว่า” ชนม์ภูมิเลิกคิ้วถาม

“ไปขอเนื้อคู่กัน” ขจรตอบแทน

“ไร้สาระ” دنเดชเบะปาก

“ไม่ต้องทำหน้าดุข่มเลยไอ้ภูมิ ไอ้เดช อย่าป้อด กล้าๆ หน่อย” วิชิต
ยกคิ้วแล้วทำเสียงระรื่น

“เล่นอะไรกันวะ” นทีรัชช์เกาท้ายทอย

“ก็เล่นไง แล้วก็อยากพิสูจน์ด้วยว่าเทวรูปที่ไอ้กตบ่าสามารถดึง
เนื้อคู่ได้จริงหรือเปล่า” ขจรเอ่ยต่อ

“ว่าไง กล้าๆ หน่อยสิวะ” กตบ่าตะยั่นคະຍ

ชนม์ภูมิ นทีรัชช์ และ دنเดชสบตากันเป็นเชิงถาม ก่อนนทีรัชช์จะ

เป็นผู้ตัดสินใจ “เออๆๆๆ พิสุจน์ก็พิสุจน์ จะได้จบๆ ลักที่ หิวแล้วว๊วย”

วิจิต ขจร และกฤตแท็กมือกัน ก่อนที่จะดันหลังสามหนุ่มโสดพาไปขอพรยังเทวรูปศักดิ์สิทธิ์ที่ประดิษฐานอยู่ด้านข้างโรงแรมได้สำเร็จ

“พวกแกสามคนพูดตามฉันนะ” กฤตว่า หลังจากจุดธูปให้ชนมัญญินทีธิชช และดนูเดชถือและกตบ่าให้หนึ่งท่าเทพบุตรเรียบร้อยแล้ว

“จะทำอะไรก็ทำสักทีเถอะไอ้กฤต” ชนมัญญิกระแทกลมหายใจ

“กระผม แล้วเอ๋ยชื่อตัวเอง” พันตรีกฤตสั่ง

“กระผม ชนมัญญิ ปารวตฺร”

“กระผม นทีธิชช ลักขมิเมธิ”

“กระผม ดนูเดช สุรัสโกลล”

สามหนุ่มโสดเอ๋ยชื่อตนเองเสียงดังฟังชัด ขจร วิจิต และกฤตยกยืมที่มุมปากน้อยๆ ก่อนกฤตจะเริ่มนำขอพรต่อ

“ไม่ว่าเนื้อคู่ของกระผมจะอยู่แห่งใด ขอให้มิเหตุเป็นใจให้เราสองคนได้พบและได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันในเร็ววันนี้ด้วยเถิด”

เสียงทูลประสาณขอพรอย่างพร้อมเพรียงกัน จัปพลันดวงตะวันที่ทอประกายแสงเจิดจ้ากลับมืดครึ้มลงกะทันหันด้วยเงาของเมฆก้อนยักษ์ที่เคลื่อนมาทาบทับในเวลานั้นพอดี พร้อมกับแรงลมกระโชกพัดโมโบลที่รอบเทวสถานอันเป็นที่ประดิษฐานของเทวรูปดังกล่าวก้องกังวาน ซึ่งนั่นไม่นับรวมกระแสนลมที่พัดตอกกายชนมัญญิ นทีธิชช และดนูเดช จนสองนายทหารและหนึ่งนายตำรวจหนุ่มชนลุ่มชั้นพร้อมกันโดยไม่ทราบสาเหตุ

๒

รถยนต์นำเงินเคลื่อนที่ออกจากหัวหินตั้งแต่เช้าตรู่ มุ่งหน้าเข้าสู่กรุงเทพฯ เจ้าของรถคันหรูเปิดเพลงคันทรี่ที่ขับร้องโดยศิลปินชาวต่างชาติผู้โด่งดัง

Country roads, take me home

To the place I belong

West Virginia, mountain mama

Take me home, country road^๑

ดนตรีเคาะปลายนิ้วลงบนพวงมาลัย แล้วฮัมเพลงคลอไปด้วยพลางๆ ระหว่างรถติด ดวงตาคู๋คมได้แว่นกันแดดทรงคลาสสิกทอดมองวิวอุทยานพาหนะที่จอดต่อแถวกันเรียงรายเพื่อรอสัญญาณไฟที่เริ่มนับ

^๑ เพลง “Take Me Home, Country Roads” ศิลปิน จอห์น เดนเวอร์

ถอยหลัง

“ถึงสักที” ชายหนุ่มยกยิ้มน้อยๆ ยามเปิดไฟเลี้ยวเพื่อขอทางเข้าสู่บ้าน ‘สุรัสโกศล’ อันเป็นสถานที่พำนักของ พลตำรวจเอก ดนุสิทธิ์ สุรัสโกศล รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและครอบครัว

ชายหนุ่มจอดรถแล้วส่งกุญแจให้ชายวัยกลางคนที่รีบวิ่งเข้ามาหา

“ขอบใจมากชล คุณพ่อกับคุณแม่ละ”

“อยู่ตรงสระว่ายน้ำครับ” พ่อบ้านเก่าแก่ถามว่าชลตอบอย่างนอบน้อม

ดนุเดชพยักหน้ารับก่อนจะเดินตรงไปยังสระว่ายน้ำข้างบ้าน ชายหนุ่มยกยิ้มที่มุมปากน้อยๆ ยามได้ยินเสียงหวีดร้องหวานใสคลอเคล้ากับเสียงหัวเราะที่บ่งบอกถึงความสุขอันล้นเอ่อ และเมื่อเดินไปถึงสระว่ายน้ำ ก็พบว่าเจ้าของเสียงใสที่สามารถเรียกเสียงหัวเราะได้จากทุกคนกำลังเกาะขอบสระตีน้ำให้น้ำเป็นฟองกระเซ็นไปโดนร่างสูงใหญ่ที่คอยประคองดูแลอยู่ไม่ห่าง

“คุณลุงขา...” ร่างเล็กที่กำลังเพลิดเพลินอยู่ในสระว่ายน้ำเงยหน้าขึ้นมองผู้มาใหม่ที่หยุดยืนอยู่ไต้ร่มไม้แล้วตะโกนเรียก ก่อนจะตะเกียกตะกายขึ้นจากน้ำ ออกตัววิ่งเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว

ดนุเดชย่อตัวลงอ้าแขนรับเจ้าตัวเล็กเข้ามากอดแล้วโยกตัวไปมา

“ว่าใครคนเก่ง คิดถึงคุณลุงหรือเปล่า”

“คิดถึงค่ะ เจ้าขาคิดถึงคุณลุงเดชที่สุดในโลกเลย” เด็กหญิงวัยสี่ขวบตอบพลางวาดวงแขนน้อยๆ ประกอบคำพูดว่า ความคิดถึงที่มีนั้นมากมายเพียงใด

“หลานสาวลุงเก่งขนาดนี้ สงสัยจะต้องพาไปซื้อขนมสักหน่อยแล้ว”

“เย้!” คนเก่งของคุณลุงทำตาหวานแล้วส่งเสียงร้อง พร้อมกับกระโดดชูแขนขึ้นทั้งสองข้าง ดนุเดชอุ้มร่างเล็กขึ้นแนบอกแล้วพาเดินเข้าไปหาผู้ใหญ่สี่คนที่ตอนนั้นนั่งอมยิ้มมองสองลุงหลานอยู่ไม่ห่าง

“สวัสดีครับคุณพ่อคุณแม่” ดนุเดชกล่าว พลางย่อตัวลงนั่งบนเก้าอี้

แล้วจับหลานสาวตัวน้อยนั่งบนตัก จากนั้นจึงหันไปยกคิ้วทักทายหญิงสาวที่ใบหน้าละม้ายคล้ายตนเองกับชายหนุ่มอีกคนที่อายุอานามพอๆ กัน

“จำทางกลับบ้านได้ด้วยหรือพ่อตัวดี” คุณหญิงฉวีรุช ภริยาของ-
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเอี้ยตามบุตรชายคนโต

“ขึ้นพี่เดชกลับบ้านบ่อยๆ คุณแม่ก็ต้องเหนื่อยนัตุสาวเพื่อนๆ มา
ทานข้าวด้วยแยะเลยสิคะ” ดลฤดาหยอกเฝ้ามารดาด้วยเสียงก๊วหัวเราะ

“ยายดา เตี่ยวเถอะแทนที่จะช่วยแม่ ยังจะเข้าข้างพี่ชายเราอีก”
คุณหญิงฉวีรุชเหล่ตามองบุตรสาวคนเล็กแล้วถอนหายใจ

พลตำรวจเอกธนุสิทธิ์พึ่งบพสนทนาของภริยาและบุตรสาวแล้ว
หัวเราะในลำคอ

“เป็นไง เห็นมีรายงาน่าเพิ่งไปบู๊มา”

“ครับพ่อ ช่วยตัวประกัน” ดนุเดชลอบมองใบหน้ากระแจะกระงอด
ของมารดาแล้วยกคิ้วให้น้องสาวก่อนตอบคำถามของบิดา

“พวกมันซักจะหนักข้อขึ้นทุกวัน เห็นทีมสนับสนุนรายงาน่า พวกมัน
จับทั้งผู้หญิงทั้งเด็ก” ชายหนุ่มอีกคนที่นั่งอยู่ในวงสนทนาว่า

“อืม เลยจัดการเรื่องตัวให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย ว่าแต่แกเถอะ เห็นเพิ่ง
ไปกวาดล้างบ่อนมานี่ไอ้น้องเขย” ดนุเดชเอื้อมมือไปตบบ่าพันตำรวจตรี
สุดเขต เพื่อนร่วมรุ่นนักเรียนนายร้อยตำรวจที่ปัจจุบันพ่วงตำแหน่งน้องเขย
ของตนเอาไว้อีกหนึ่งตำแหน่ง

“คุณลุงพูดไม่เพราะอะ” เด็กหญิงภรฤดี หรือน้องเจ้าขาบุตรสาวของ
สุดเขตและดลฤดาเอียงหน้าขึ้นมองคนพูดคำว่า ‘ไอ้’ แล้วปรามเสียงดู

ดนุเดชกวาดสายตามองบิดา มารดา น้องสาว และน้องเขย ก่อนจะ
โน้มใบหน้าลงกดจมูกลงบนแก้มยู่ทั้งสองข้าง “คุณลุงขอโทษอะ คุณลุง
ลืมตัว”

เด็กหญิงตัวน้อยย่นจมูกแล้วถอนหายใจพลางยกนิ้วบ๊อมๆ ส่ายไปมา

“ลืมไม่ได้นะอะ พูดไม่เพราะ ไม่น่ารัก”

“ค่ะ ต่อก็คงไปคุณลุงจะระวัง” ดนุเดชตอบ แล้วเอี้ยวตัวไปกระซิบกับ บิดาของเด็กหญิงที่กำลังกลืนข้าวจนตัวแดง “เก๋อย่าหลุดพูดไม่เพราะบ้าง ก็แล้วกันไอ้เซต ฉันจะยู่ให้เจ้าซาร์กแกน้อยกว่าฉันเลยคอยดู”

“ไม่มีทาง เพราะตอนนี้ตาล้างสมองลบคำหยาบในตัวฉันไปหมดแล้ว ้วย” สุดเซตตอบด้วยน้ำเสียงที่ดังตามปกติ และ...

“คุณแม่ขา คุณพ่อพูดไม่เพราะค่ะ” หนูน้อยเจ้าขาเงยหน้าขึ้นรายงาน มารดา

“พี่เดช พี่เซต ดาบอกก็ครั้งแล้วค่ะ ว่าให้ระวังการใช้คำพูด”

สุดเซตและดนุเดชหันขวับมามองหน้ากันโดยอัตโนมัติ ก่อนที่ สุดเซต จะโผล่เข้าไปอุ้มร่างน้อยของบุตรสาวออกจากตักของดนุเดช แล้วพากันลงไป เล่นน้ำต่อทันที ในขณะที่ดนุเดชเองก็รีบลุกขึ้น

“ลู่ไปเปลี่ยนชุดก่อน แล้วเดี๋ยวจะลงมาเล่นด้วยนะค่ะ”

ดนุสิทธิ์และณิรุษมอมตามทนายของตนแล้วส่ายหน้าพร้อมยิ้ม

บนถนนหนทางในเมืองกรุงที่รถราแล่นกันขวักไขว่ รถญี่ปุ่นป้ายแดง คันสีขาวสะอาดงามตากำลังเคลื่อนที่ไปอย่างช้าๆ หญิงสาวเจ้าของรถเมื้มริมฝีปาก ขณะสอดสายสายตาอ่านป้ายเพื่อเลี้ยวขวาตามที่ระบบนำทาง ส่งเสียงบอก

“ฮ้า! ชลบุรี งานเข้าแล้วไง” เจ้าของเสียงใสอุทยาน ก่อนจะเปิดไฟกะพริบแล้วจอดในจุดพักรถฉุกเฉินบนทางด่วน จากนั้นเชื่อมต่อสัญญาณ เพื่อติดต่อบุคคลที่เธอนัดหมายเอาไว้ทันที

“พี่กานต์ค่ะ” ต้นสายร้องทักเสียงสูง จนคนปลายทางต้องรีบดึงเครื่องมือสื่อสารออกห่างหู

“ว่าไงนิชา เสียงสูงขนาดนี้ อย่าบอกนะว่าหลงทางอีกแล้ว” ปลายสายถามอย่างรู้ทัน

“ฮ่าๆๆ” คนถูกรู้ทันหัวเราะร่วนก่อนตอบ “คิดว่าใช่ค่ะ ไกลถึงทะเล

แล้ว”

“โอ๊ย! ฉันละเมื่อแกจริงๆ ไม่หลงก็เลยมันทุกวันเนี่ย” ปลายสายถอนหายใจแล้วหัวเราะในลำคอ

“โธ่ พี่บก. กานต์คนสวยของนิชาไม่เสียงดังนะกะ นิชาผิดไปแล้ว” ธนิชา นักเขียนนิยายโรมานซ์ชื่อดังส่งเสียงออดอ้อน เธอเป็นเจ้าของผลงานเขียนที่เป็นที่ยอมรับจนได้รับรางวัลมากมาย

“ยะ ฉันก็เริ่มชินกับแกแล้วละ วันไหนไม่หลงสิแปลก แล้วตอนนี้อยู่ไหน ให้พี่ส่งคนไปรับหรือเปล่า” ชนากานต์ หัวหน้ากองบรรณาธิการและบุตรสาวเจ้าของสำนักพิมพ์อันดับหนึ่งของประเทศส่ายหน้าพร้อมยิ้ม ด้วยรู้จักกับธนิชามานานหลายปีหญิงสาวก็ยังคงรักษามาตรฐานในการจดจำทิศทางได้อย่างดีเยี่ยม เคยหลงเคยเลวอย่างไรก็ยังคงเป็นเช่นเดิมไม่แปรเปลี่ยน

“ไม่เป็นไรค่ะพี่กานต์ เดี่ยวนิชาเรียกแท็กซี่แถวนี้ขับนำไปดีกว่า อาจจะต้องขึ้นนิดหน่อยนะกะ” ธนิชาตอบ จากประสบการณ์หลงทางดวนหลายๆ ครั้งที่ผ่านมา ทำให้เธอรู้ว่าไม่ควรคลำหาทางกลับรถด้วยตนเองเป็นอย่างยิ่ง เพราะนั่นจะทำให้สถานการณ์ ‘หลง’ เลวเกินไปจากเดิมอีกมากโข ดังนั้นเธอจึงเกิดไอเดียจ้างผู้ชำนาญการบนท้องถนนนำทางซึ่งก็ได้ผลลัพธ์อย่างดีเยี่ยมทุกครั้ง

“ยะ ค่อยๆ มากี่แล้วกัน” ชนากานต์ตอบรับก่อนที่จะกดวางสาย

“ลุงคะ ช่วยขับนำไปบริษัทกัลยา พับลิชชิ่ง แบบด่วนจี๋เลยคะ” ธนิชารีบหาทางลงจากทางด่วนแล้วโบกแท็กซี่เพื่อให้นำทางไปยังสำนักพิมพ์ หลังจากจ่ายค่ามิเตอร์และนำรถของเธอไปจอดยังลานจอดรถของสำนักพิมพ์เรียบร้อยแล้ว จึงรีบหยิบกระเป๋าหอบโน้ตบุ๊กวิ่งเข้าไปในออฟฟิศทันที

“สวัสดีค่ะพี่ๆ ทุกคน” ธนิชายิ้มทักทาย

“ผมช่วยนะครับ” พนักงานฝ่ายต้อนรับว่า

ธนิชาจึงยื่นโน้ตบุ๊กคู่ชีพของเธอไปให้แล้วกล่าวขอบคุณ

“ขอบคุณค่ะ”

“วันนี้ซาหลงอีกแล้วนะคะ ดีที่รถไม่ติดมากเลยยังมาทันเวลาประชุม เพื่อเวลาหลงทางได้พอดีปะ” ธนิษาหันหลังกลับมาเล่า ในขณะที่สองขาก้าวเดินไปยังทิศทางของห้องประชุมด้วยความเคยชิน ทว่าการมาของเธอในครั้งนี้...

โครม!

“โอ๊ย!”

เธอล้มไปว่ามีกระจกใสกั้นอยู่ระหว่างกลางห้องประชุมกับทางเดินแน่นอนว่าแรงกระแทกจากการปะทะส่งผลให้คนที่หันรีหันขวางล้มลงกองกับพื้นท่ามกลางสายตาหลายคู่ของผู้เข้าร่วมประชุมที่นั่งอยู่ด้านในห้อง

“นิชา!” ชนากานต์รีบลุกขึ้นแล้ววิ่งออกไปประคองนักเขียนในสังกัดให้ลุกขึ้นอย่างทันท่วงที “เป็นยังไงบ้าง ชนเข้าไปได้ยังไงดังโครมขนาดนั้น”

ธนิษาหัวเราะคิกก่อนตอบ “โอ๊ย! พลอตในหัวไหลไปกองรวมกับตับโตไล่ไล่เล็กหมดแล้วมั้งคะเนี่ย ลืมไปเลยว่าตรงนี้เป็นกระจก”

“ห้องประชุมชั้นนี้เป็นกระจกทุกห้อง!” ชนากานต์ช่วยแก้ความเข้าใจ

“ใช่ค่ะ นิชาหลงคิดว่าเป็นห้องประชุมชั้นสองเลยเล็งพิกัดผิดค่ะ”

ธนิษาทตอบก่อนจะประณามมือไหว้ผู้เข้าร่วมประชุมที่นั่งอมยิ้มอยู่ในห้อง

การประชุมวางแผนงานเขียนเรื่องใหม่ของธนิษาดำเนินผ่านไปนานนับชั่วโมง หญิงสาวบันทึกทุกคำแนะนำของกองบรรณาธิการอย่างละเอียด หลังจากการประชุมเสร็จสิ้นลง ธนิษาจึงหอบกระเป๋าและโน้ตบุ๊กเข้าไปนั่งหารือกับชนากานต์เป็นการส่วนตัวต่อ

“สีหน้าไม่ค่อยดีเลย กังวลหรือ” ชนากานต์ถามหญิงสาวรุ่นน้องร่วมสถาบันการศึกษาที่จับพลัดจับผลูมาเป็นนักเขียนดาวรุ่งของสำนักพิมพ์ของครอบครัวเธอตั้งแต่ครั้งยังเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สองจบจนกระทั่งวันนี้วันที่หญิงสาวสำเร็จการศึกษาแล้ว เพียงแค่ออกร่วมพิธีพระราชทานปริญญาบัตรเท่านั้น

“ค่ะ นิชาไม่รู้เรื่องตำรวจหน่วยรบพิเศษเลยลัคนิด แล้วแบบนี้จะเอา

ข้อมูลที่เหนมาเขียนละคะ” ธนิชาตอบเสียงอ่อย

“ไม่ต้องกังวล เรื่องนี้พี่จัดการได้ ไว้พี่จะขอให้คุณแม่ต่อสายขอความช่วยเหลือเพื่อนสนิทที่อยู่เ็นแวดวงตำรวจก็แล้วกัน”

ธนิชาพยักหน้าระรัวก่อนจะว่าต่อ “ดีเลยคะ นิชาคงต้องทำการบ้านอีกเยอะมาก”

“ถ้าหมดเรื่องกังวลแล้ว ก็ไปกินข้าวกันเถอะ พี่หิวแล้ว” ชนากานต์เอ่ยชวน

“ดีเลยคะ นิชาหิวจนจะทะแชนตัวเองกินอยู่แล้วเนีย”

ชนากานต์กลอกตามองเพดานแล้วส่ายหน้าน้อยๆ “ไม่แปลกใจเลย ว่าทำไมแกถึงเป็นนักเขียนได้”

ธนิชาหรีตตามองคนพูดเล็กน้อย “อันนี้จะชมหรือจะด่าคะ นิชาจะได้ทำหน้าที่เ็นกับสถานการณ์”

ชนากานต์แยกเขี้ยวใส่ใบหน้าทะเล้นของคนถามก่อนตอบ “ด่าหกลีบ ชมสี่สิบ”

สองสาวหัวเราะคิกแล้วพากันเดินออกไปหาของอร่อยรับประทาน

ทางด้านนุเดชหลังจากขึ้นไปเปลี่ยนชุดเรียบร้อยแล้วก็ลงไปเล่นน้ำกับหลานสาวหัวแก้วหัวแหวน จนกระทั่งบ่ายคล้อยจึงพากันเข้าไปนั่งเล่นในห้องนั่งเล่นของบ้านต่อ

คุณหญิงฉีรนุชที่นอนเอนหลังอ่านหนังสืออยู่บนโซฟาตัวยาว ค่อยๆ ดันตัวขึ้นเพื่อเอื้อมมือไปหยิบสมาร์ตโฟนที่ส่งเสียงร้องอยู่บนโต๊ะกลางแล้วกดรับสาย

“ว่าเ็นยายกัล วันนี้ว่างพอที่จะไปสปากับฉันแล้วหรือเ็น”

“เปล่าๆ ไม่ใช่เรื่องนั้น สปาเอาไว้อาทิตย์หน้าก็แล้วกัน” ปลายสายตอบ

“พุทโธเอ๊ย นึกว่าจะได้เจอกัน” ฉีรนุชกล่าวแล้วถอนหายใจ

“นี่ ฉันมีเรื่องอยากจะรบกวนเธอหน่อย” ปลายสายหัวเราะในลำคอเล็กน้อยแล้วเกริ่นเข้าเรื่องของตน

“อืม ว่ามาได้เลย”

“คือที่สำนักพิมพ์มีโปรเจกต์จะเขียนนิยายเกี่ยวกับตำรวจหน่วยรบพิเศษ ฉันเลยอยากจะรบกวนเธอช่วยถามสามีของเธอให้ที่ว่าสะดวกให้นักเขียนเข้าไปสัมภาษณ์ไหม” กัลยา มารดาของชนากานต์เอ่ยถาม

“อยากได้ข้อมูลประมาณไหนล่ะ” นิรุชฌ์ว่าต่อ

“เห็นยายกานต์บอกว่าอยากเขียนตั้งแต่ฝึกเลย”

“อืม มันไม่ต้องสัมภาษณ์หรอก ให้ไปดูการฝึกจริงเลยดีกว่า เห็นตาเดชบอกว่าเขาจะเปิดหลักสูตรฝึกชุดใหม่สัปดาห์หน้า”

เจ้าของชื่อที่ถูกเอ่ยพาดพิงถึงกับหันขวับไปมองมารดาอย่างรวดเร็วแล้วส่ายหน้าหรือปฏิเสธ ทว่า...

“ได้เลย บอกหนูกานต์ว่าไม่ต้องกังวล งานนี้ให้ตาเดชจัดการ รับรองว่าข้อมูลแน่นทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ” คุณหญิงนิรุชฌ์เมินปฏิริยาของบุตรชายแล้วเช็ดหน้าตักปากรับคำเพื่อนสนิทด้วยน้ำเสียงเจ้าเล่ห์ ด้วยความมั่นใจนั้นเธอยกให้บุตรชายคนโตและบุตรสาวเพื่อนสนิทสานสัมพันธ์กันมานานนับแต่ทั้งสองก็ไม่นำพาให้เป็นดังหวัง ทั้งที่ยังครองตัวเป็นโสดด้วยกันทั้งคู่ ดังนั้นเมื่อมีสถานการณ์ที่จะทำให้ได้ใกล้ชิดกัน นิรุชฌ์จึงรีบตอบรับอย่างทันท่วงที

“คุณแม่ครับ...” ดนุเดชขานเรียกมารดาทันทีที่ท่านกดวางสายเรียบร้อยแล้ว

คุณหญิงนิรุชฌ์ยกมือซ้ายขึ้นห้าม ดนุเดชจึงจำต้องกลืนประโยคที่กำลังจะเอ่ยลงคอ แล้วรอฟังมารดากล่าวด้วยอาการสงบ

“สำนักพิมพ์ของป้ากัลมีโปรเจกต์พิเศษ และหนูกานต์ก็อยากให้โปรเจกต์นี้ออกมาสมบูรณ์แบบที่สุด เดชก็ช่วยน้องหน่อยเถอะ ถือว่าแม่ขอร้อง”

“แต่ผมไม่ได้มีเวลาว่างขนาดนั้น เวลาฝึกผมต้องควบคุมทุกอย่างด้วยตัวเอง” หัวหน้าหน่วยรบพิเศษกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

ทว่ามารดาผู้มีจุดยืนอันมั่นคงกลับเมินคำอธิบายยืดยาวของบุตรชายไปเสียอย่างนั้น แล้วหันไปปรึกษาสามีที่นอนอ่านเอกสารอยู่บนโซฟาอีกตัวแทน

“คุณพีคะ แบบนี้ฉันต้องให้ยายกานต์ทำหนังสือถึงใครบ้าง คุณพีช่วยเมตตาหลานสาวของฉันด้วยนะคะ”

“ได้สิ เตี่ยผมช่วยดูให้”

“...”

และคำตอบของบิดาก็ทำให้คนที่ลุ้นผลอย่างใจจดใจจ่อถึงกับคอตกกะทันหัน

“โชคดีนะคะพีเดช” ดลฎาตาว่า สุดเขตหัวเราะเป็นลูกคู่

ดนูเดชถอนหายใจแล้วยกร่างเล็กของหลานสาวมานั่งบนตัก จากนั้นจึงโน้มใบหน้าลงไปกระซิบ “เจ้าขา ช่วยคุณลุงต่อรองกับคุณยายหน่อยนะครับ”

“คุณลุงพูดเสียงเบา เจ้าขาฟังไม่เข้าใจเลยคะ” ทว่าหลานสาวกลับเอียงคอขึ้นมองใบหน้าคมเข้มของคุณลุงแล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอันดัง ดังชนิดที่ผู้ใหญ่มากคนในห้องหันมามองอย่างพร้อมเพรียงกัน

“ไม่ต้องขอให้เจ้าขาช่วยเลยตาเดช แม่ตัดสินใจแล้ว ช่วยน้องกานต์หน่อยก็แล้วกัน แค่นี้ก็เขียนไปดูการฝึกแค่นี้ไม่เห็นจะลำบากอะไรเลย” คุณหญิงนิรุชดักคอบอย่างรู้ทัน

ดนูเดชถอนหายใจอกรอบ “แต่ผมไม่สะดวกจริงๆ นะครับคุณแม่ ผมไม่มีเวลามากพอที่จะช่วยดูแลใครทั้งนั้น”

“เอาเถอะน่า แม่เห็นนักเขียนของสำนักพิมพ์ปากกล้าอายุอานามไม่ใช่ร้อย เราคงไม่ต้องดูแลอะไรเยอะหรอก เชื่อแม่สิ การที่เดชได้ส่งต่อข้อมูลดีๆ ให้นักเขียนนำมาถ่ายทอดลงในบทประพันธ์ เป็นการสร้างภาพลักษณ์

ที่ดีให้แก่องค์กรได้อีกทางหนึ่งนะ”

“พ่อก็เห็นด้วยกับแม่นะเดช ถือว่าพ่อขอรับรองอีกคนก็แล้วกัน” และ
เหตุผลที่คุณหญิงนิรุชหิยยกขึ้นมานั้น ก็ได้ผ่านความเห็นชอบจากรอง-
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ครับ คุณพ่อ” ดนุเดชจึงจำต้องตอบรับด้วยความจำนน

๓

บรรยากาศยามเช้าของจังหวัดติดกับอ่าวไทยในช่วงปลายปีเช่นนี้ ได้รับอิทธิพลจากมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ส่งผลให้อากาศเย็นสบาย เหมาะแก่การเริ่มต้นฝึกกำลังพลของตำรวจหน่วยรบพิเศษเป็นยิ่งนัก รถตู้ที่มีตราสัญลักษณ์ของบริษัทกัลยา พับลิชชิ่ง และรถญี่ปุ่นคันสีขาวยาวแดง แล่นผ่านประตูหน่วยฝึกอย่างช้าๆ ผู้เข้ารับการฝึกและครูฝึกที่ยืนเรียงแถว อยู่เบื้องหน้าเสาสูงที่มีธงไตรรงค์โบกสะบัดอยู่บนยอดเบนสายตาไปมองรถ สองคันที่เพิ่งจอดนิ่งสนิทอย่างพร้อมเพรียงกัน

หญิงสาวในรถตู้ลงจากรถแล้วหยุดรอเพื่อนร่วมเดินทางอีกคันที่เพิ่งดับเครื่องยนต์แล้วก้าวลงจากฝั่งคนขับ หญิงสาวร่างเล็กในชุดกระโปรง ทรงลู่คล้ายกับนางเอกในละครทีวีเรียดชื่อดังกวาดสายตาส่งยิ้มหวานให้แก่ดวงตาทุกคู่ที่จับจ้องเธออยู่

“นี่คือทีมนักเขียนที่พี่เดชบอกใช้ใหม่ครับ” ร้อยตำรวจเอกพินทำปากขมขมิบเอ่ยถามหัวหน้าทีมของตน

“อืม” พันตำรวจตรีหนูเดชตอบเพียงสั้นๆ

“แล้วไหนนักเขียนเก่าๆ ที่พี่ว่า” ร้อยตำรวจโทมนัสวินเอ่ยถามขึ้นมาบ้าง

“ไม่รู้สิ ยังอยู่บนรถมั้ง” ผู้เป็นหัวหน้าตอบแล้วไหว้เล็กน้อยๆ

“นั่นนางฟ้าหรือนางอัปสร ทำไมหวานหยดย้อยไปทั้งตัวแบบนั้น”

ดาบตำรวจชาติชายว่า ยังจับจ้องสาวน้อยร่างบอบบางที่ยืนอยู่ข้างหญิงสาวในชุดสูทสีขาวกางเกงสีไวน์แดงไม่ว่างตา

“เจริญหูเจริญตาอะไรแบบนี้” จำลิบตำรวจบราการว่า

“มีแต่คนเท่าๆ ทั้งนั้นเลยนะคะพี่กานต์” หญิงสาวนัยน์ตาหวานเอี้ยวตัวกระซิบบอกคนที่ยืนอยู่ข้างกาย

ชนากานต์ขยับเสื้อสูทของตนเองเล็กน้อยก่อนตอบ “ให้มาทำงานอย่ามัวแต่บ้าผู้ชาย”

“ใจร้าย” ธนิชาว่าก่อนที่จะกริ๊บปลายนิ้วมือสำรวจความเรียบร้อยของเครื่องแต่งกายชุดหวาน แล้วก้าวขาบนรองเท้าส้นเข็มสูงสองนิ้วครึ่งมุ่งตรงเข้าไปหากลุ่มคนเฝ้าด้วยท่วงท่าที่สวยงามและมาดมั่น ทว่า...

ตุ๊บ!

“เฮ้ย!”

“นิชา!” ชนากานต์ร้องเรียกธนิชาเสียงหลง แล้วถลาตัวเข้าไปหา

ทว่าก็ยังช้ากว่าชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในชุดเครื่องแบบอันงามสง่าที่ผ่นลมหายใจอย่างซ้าๆ แล้วก้าวขายาวๆ เดินเข้าไปหาแขกที่มารดาฝากฝังให้ดูแลด้วยความจำใจ สองมือหนาเอื้อมออกไปแตะแขนเรียวและช่วยประคองเจ้าของร่างเล็กที่สะดุดขาตัวเองจนล้มหัวคะมำลงกับพื้นให้ยืนขึ้น

ธนิชาเงยหน้ามองคนที่เดินเข้ามาช่วยเหลือเธออย่างแฉะฉ้า จากนั้นจึงคลี่ยิ้มหวานพร้อมกับเอ่ยคำขอบคุณ “ขอบคุณค่ะ”

“พี่เดชสวัสดิ์ค่ะ” ชนากานต์ประนมมือไหว้ผู้อาวุโสกว่า

“สวัสดิ์ครับน้องกานต์” ดนุเดชตอบรับเสียงราบเรียบด้วยใบหน้าอันบึ้งตึง แล้วเหลือบตามองหญิงสาวอีกคนที่ยังยืนค้ำอยู่ในอ้อมแขนของตน

เจ้าของโบหน้าหวานแม้ริมฝีปากพลางจับจ้องโบหน้าคมเข้มอย่างเปลวไฟ และไม่มีทีท่าว่าจะผละตัวออกไปยืนให้มันคงด้วยลำขาของตัวเองง่ายๆ ดังนั้นเจ้าของอ้อมแขนจึงต้องเป็นฝ่ายละมือจากร่างของสาวน้อยน้อยนตา เพื่อผันด้วยตนเอง

“เหอะ” ธนิชาทำปากขมุบขมิบไว้เสียงเพื่อส่งสัญญาณบอกชนากานต์ หญิงสาวรุ่นพี่ถอนหายใจแล้วส่ายหน้า ก่อนจะแนะนำคนทั้งสองให้รู้จักกัน “นิชา นี่พันตำรวจตรีตฤเดช ผู้ควบคุมการฝึก”

“สวัสดีค่ะ” ธนิชาประนมมือไหว้แล้วย่อขาลงจนเข่าจดพื้น

ตฤเดชมองตามการกระทำของหญิงสาวแล้วขยับตัวถอยหลังโดยอัตโนมัติ จากนั้นจึงยกมือขึ้นรับไหว้ด้วยสีหน้านั้นยาก ชนากานต์มองตามสายตาของชายหนุ่มแล้วรีบเดินเข้าไปประบกนักเขียนในสังกัด

“ขอเวอร์ชันที่มนุษย์ปกติเขาทำกันก่อนนิชา อย่าเพิ่งจัดเต็มเดี๋ยวจะเสียงนาใหญ่” ชนากานต์ว่า จากนั้นจึงเอ่ยกับตฤเดชอย่างเป็นกิจจะลักษณะ

“ต้องรบกวนพี่เดชด้วยนะคะ พอดีทางสำนักพิมพ์มีโปรเจกต์พิเศษเกี่ยวกับตำรวจหน่วยรบพิเศษ แต่นิชายังไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงานนี้เลย กานต์ขอฝากน้องไว้ที่นี่เพื่อเก็บข้อมูลลักษณะนะคะ”

ตฤเดชเบนสายตาไปมองเจ้าของโบหน้าหวานเล็กน้อยก่อนหันกลับมามองชนากานต์อีกรอบ “คนนี้...นักเขียนหรือ”

“ค่ะ นิชาคือนักเขียนดาวรุ่งของสำนักพิมพ์กานต์เลยนะคะ” และคำตอบรับหนักแน่นของชนากานต์ก็ทำให้คนฟังได้แต่ยืนนิ่งตะลึงอยู่กับที่

“ไหนคุณแม่บอกพี่ว่านักเขียนของป่ากัล เอ่อ...แก่แล้ว” ตฤเดชเอ่ยถามเสียงแผ่ว เพราะหากรู้ล่วงหน้าสักนิดว่านักเขียนที่จะมาเก็บข้อมูลยังเป็นผู้เด็กสาววัยใสอยู่เช่นนี้ เขาจะไม่มีวันยินยอมทำตามคำขอร้องของมารดาเป็นอันขาด เพราะจากการอ่านสายตาที่มึนงงและผู้ที่ได้รับการฝึกที่กำลังจ้องมองเธออยู่นั้น ชายหนุ่มก็สัมผัสได้ถึงความวุ่นวายที่รออยู่จริงๆ

“แก่!” สองสาวร้องประสานกัน ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะ

“มีคนเดียวนี่แหละค่ะที่จะเขียนเรื่องนี้ นิชาเป็นรุ่นน้องที่มหาวิทยาลัย
กานต์เอง เพิ่งเรียนจบหมาดๆ” ชนากานต์ยืนยันอีกรอบ

“นิชาก็ยืนยันค่ะ ว่านิชาเป็นนักเขียนวัยใสอายุยังไม่ครบยี่สิบสองปี
เต็ม ถ้าไม่เชื่อจะดูบัตรประชาชนก็ได้ค่ะ” ธนิชาว่าพลางก็มองควานหา
หลักฐานในกระเป๋าสะพายออกมายืนยัน

“มะ...ไม่ต้อง” ดนุเดชรีบร้องห้าม

ธนิชาละมือจากการค้นหาของในกระเป๋าแล้วเงยหน้าขึ้นมองคู่สนทนา
“เชื่อแล้วใช่ไหมคะว่านิชาไม่ได้ทำเบบีเฟชมาจริงๆ”

“เอ่อ...” ดนุเดชยกมือขึ้นกุมหน้าผากแล้วเป่าลมออกปาก ก่อนจะหัน
ไปขอความช่วยเหลือจากผู้หญิงอีกคนที่ยืนยิ้มแฉ่งอยู่ใกล้ๆ

“นิชาไหนบอกว่าอยากเก็บข้อมูลอะไร ไร ปะ ไปกันเถอะ” ชนากานต์ว่า

“ไปเก็บข้อมูลได้เลยหรือเปล่าค่ะ” นักเขียนสาวเงยหน้าขึ้นเอ่ยขอ
อนุญาตเสียงสดใส แล้วชะเง้อคอจ้องไปยังบริเวณหน้าเสาธงด้วยอาการ
ตื่นเต้นอย่างปิดไม่มิด

“ชะ...เชิญ” ดนุเดชว่าพลางผายมือเชิญหญิงสาวทั้งสองให้เดินไปยัง
จุดที่กำลังพลยืนอยู่

คล้ายหลังที่ผู้มาเยือนออกตัวเดินไปแล้ว นายตำรวจหนุ่มจึงผ่อน
ลมหายใจออกช้าๆ เพื่อตั้งสติ

“พลาดแล้วไอ้เดชอ้ย! ไม่น่ายอมคุณแม่เลย ออ้ยๆ ก็เอากระตุกมา
แขวนคอ ยอมให้ ‘เด็กประหลาด’ เข้ามาวุ่นวายในหน่วย”

สายตาเหยี่ยวของเหล่านักรบชุดเขียวทั้งที่ยืนเรียงแถวกันอยู่บริเวณ
หน้าเสาธงและกลุ่มครูฝึกที่ยืนอยู่บนแท่นจ้องจ้องผู้มาใหม่ด้วยความสนใจ
ใคร่รู้ ธนิชาโปรยยิ้มหวานให้แก่ทุกสายตาแล้วประนมมือไหว้อย่างนอบน้อม
ดนุเดชมองปฏิกิริยาของผู้ได้บังคับบัญชาและแขกของตนแล้วถอนหายใจ
ทั้งอีกครั้ง ส่วนชนากานต์นั้นก็ได้แต่ค้อมศีรษะเป็นเชิงขอโทษชายหนุ่มอยู่

หลายต่อหลายครั้ง

ดนตรีสงฆ์สัญญาณให้หญิงสาวทั้งสองหยุดเดิน ชนากานต์ร้องแซน ธนิชาให้หยุดอยู่กับที่ ถึงแม้สองเท้าจะหยุดเคลื่อนไหว ทว่านักเขียนสาว ยังคงหันไปปรียยิ้มหวานให้สีหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างๆ พลัน มณสิวิน ซาติชาย และปราวการส่งยิ้มตอบเพียงบางๆ ทั้งที่อยากจะคลี่ยิ้มให้กว้างจนสุดความสามารถ แต่ไม่อาจต้านทานสายตาพิฆาตของหัวหน้าทีมที่กำลังมองมาได้

หลังจากจัดการให้ผู้มาเยือนอยู่ในจุดที่กำหนดไว้และกำราบทีมงานด้วยสายตาได้แล้ว ดนุเดชจึงก้าวขาขึ้นไปยืนบนแท่นแล้วปลงเสียงประกาศอันดัง

“การฝึกในครั้งนี้จะมีทีมงานของสำนักพิมพ์มาเก็บข้อมูลบางส่วนด้วย แต่ไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมาจู่หน่วยระหว่างฝึก เพราะผมจะหามาตรการมาควบคุมให้เธออยู่เป็นที่เป็นทางอย่างเป็นระบบระเบียบที่สุด”

ธนิชางยหน้าขึ้นมองตามเสียง แล้วเอี้ยวตัวกระซิบถามชนากานต์ “เขาไม่ได้ด่าฉันอยู่ใช่ไหมคะ”

“คง...งั้นมั้ง” ชนากานต์กลืนน้ำลายลงคอก่อนตอบ แล้วทำปากขมุขขมิบพึมพำกับตัวเอง “โชคดียี้แล้วกันนะนิชาน้องรัก”

ครั้นเมื่อแจกแจงข้อมูลและให้โอวาทแก่ผู้เข้ารับการฝึกเรียบร้อยแล้ว ดนุเดชจึงเชิญตัวทั้งสองสาวเข้าไปฟังกติกาในการชมการฝึกในห้องทำงานส่วนตัวของตน

“ข้อมูลบางอย่างในการฝึกเปิดเผยไม่ได้ เพราะฉะนั้นคุณจะต้องนำสิ่งที่คุณเขียนมาให้ผมดูก่อนที่จะเผยแพร่” นายตำรวจหนุ่มกล่าวเสียงเข้ม หลังจากที่ผายมือเชิญธนิชาและชนากานต์นั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามโต๊ะทำงานเรียบร้อยแล้ว

“ค่ะ ได้ค่ะพี่เดช” ชนากานต์ตอบ

“อืม แล้วจะนำข้อมูลไปเขียนแนวไหน” ชายหนุ่มถามต่อ

“โรมานซ์ค่ะ” ธนิชาตอบกลับอย่างรวดเร็ว

ตนุเดชมองคนตอบเล็กน้อย แล้วเบนสายตาไปที่ชนากานต์ หญิงสาว
เจ้าของสำนักพิมพ์คล้ายกับจะเข้าใจในสิ่งที่แฝงอยู่ในสายตาฉัน จึงรีบขยาย
ความต่อ

“เป็นนิยายรักนี่ละค่ะพี่เดช พระเอกของเรื่องเป็นตำรวจหน่วยรบ
พิเศษ แต่พี่เดชไม่ต้องกังวลนะคะ เพราะนิยายคงไม่ได้แตะเนื้ออันเชิงลึก
ของหน่วย เพียงแค่ต้องการรายละเอียดเพื่อการเดินเรื่องให้สมจริงเท่านั้น”

“อืม” ชายหนุ่มพยักหน้ารับ ทั้งที่ยังไม่เข้าใจในสิ่งที่ชนากานต์อธิบาย
ทั้งหมด “แล้วต้องการรู้อะไรบ้าง”

“ทุกอย่างค่ะ” ธนิชตอบก่อนจะล้วงอุปกรณ์บางอย่างออกมาจาก
กระเป๋า “ขอเริ่มต้นจากการสัมภาษณ์ เอ่อ...”

หญิงสาวหยุดประโยคลงกะทันหันแล้วหันไปเอ่ยกับชนากานต์แทน
“ต้องเรียกพี่เขาว่าอะไรคะพี่กานต์”

ชนากานต์ส่ายหน้าเล็กน้อย ด้วยเธอเองเรียก ‘พี่เดช’ จนติดปาก จึง
ไม่มั่นใจนักว่าควรให้นักเขียนของเธอเรียกชายหนุ่มเบื้องหน้าว่าอะไรดี

“ที่นี่เรียกผมว่า‘สารวัตร’” ชายหนุ่มช่วยตอบแทน

“อ้อ ค่ะ ขอเริ่มจากการสัมภาษณ์นะคะ ศา-ลา-วัด” หญิงสาวว่า
พลางแตะปลายนิ้วลงบนเจ้าอุปกรณ์ที่ถืออยู่ตรงปุ่ม ‘บันทึก’

“สารวัตร” ชนากานต์รีบช่วยแก้ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นพร้อมส่งยิ้ม
ประจบคนหน้ายักษ์ที่ทำหน้าตึงทึงคล้ายพร้อมประกาศศึกกับนักเขียน
จอมเพี้ยนของเธอในอีกไม่กี่นาทีนี้

ธนิชไหวไหวเล็กน้อยๆ ก่อนตอบ “นิชไม่ค่อยถนัดค่ะพี่กานต์ ขอเรียก
แบบนี้ดีกว่านะคะสะดวกดี” ว่าพลางยกคิ้วทะเล้นใส่ ‘ศา-ลา-วัด’ หนุ่ม
อีกด้วย

ໃຊ້ວ່າເຈົ້າຈະດູອອກໄມ້ອອກວ່າ ຂາຍໝູ່ມະນຸດນີ້ໄດ້ເຕັມໃຈຕ້ອນຮັບເຈົ້າ
ແມ່ແຕ່ນ້ອຍ ດູຢ່າງຕອນເຂົ້າແຈ້ງກັບກຳລັງຟຣີທີ່ເຮົາເສຍໄປນັ້ນ ຍິ່ງກວ່າຊັດເຈນ
ວ່າຕ້ອງການເຮົາຈະຮັບເຈົ້າຢູ່ໃນທີ່ ດັ່ງນັ້ນເມື່ອມີຈັງຫວະພວກຈະທົດສອບ

ยุติธรรมให้แก่ตนเองได้ มีหรือที่เธอจะไม่ตัดทวงโอกาสนี้

สองหนุ่มสาวพาดพิงกันทางสายตา โดยมีชนากานต์เป็นกรรมการห้ามทัพอยู่ตรงกลาง “โอเคละ เรามาเริ่มต้นสัมภาษณ์กันเลยดีกว่า”

ธนิชาจำต้องหยุดสงครามทางสายตาลงชั่วขณะ แล้วเริ่มต้นสัมภาษณ์ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลซึ่งแปรผกผันกับอารมณ์คุกรุ่นในใจโดยสิ้นเชิง

“มาเป็นตำรวจหน่วยรบพิเศษได้ยังไงคะ”

“ฝึกมา”

“...”

ธนิชาแหม้มริมฝีปากน้อยๆ ก่อนจะตั้งสมาธิยิงคำถามใหม่ “ก่อนมาฝึกเป็นตำรวจหน่วยรบพิเศษทำอะไรมาก่อนคะ”

“ตำรวจ”

“...”

นักเขียนสาวทอ่ง ‘ยุบหนอ-พองหนอ’ อยู่ในใจ ก่อนจะคลี่ยิ้มหวานแล้วยิงคำถามอีกรอบ

“ก่อนเป็นตำรวจทำอะไรมาก่อนคะ”

“เรียน”

หญิงสาวหลับตาลงช้าๆ แล้วถอนหายใจดังเฮือก

ดนตรีเคลือบตามองใบหน้าแดงก่ำของคู่สนทนาแล้วยกยิ้มที่มุมปาก ก่อนจะขยายความประโยคก่อนหน้าของตนด้วยน้ำเสียงที่เป็นทางการมากขึ้น

“จบมัธยมต้นก็สอบเข้าเรียนเตรียมทหาร พอจบเตรียมทหารก็เข้าเรียนที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจ”

ชนากานต์เป่าลมออกปาก หลังจากที่นั่งต้องลุ้นจนตัวเกร็งอยู่นานไม่ต่างกันเลยกับธนิชาที่ถอนหายใจยาวอีกรอบแล้วรีบจดปากกาบันทึกสิ่งที่ชายหนุ่มตอบลงในสมุดบันทึก ถึงแม้จะมีเครื่องบันทึกเสียง แต่หญิงสาวก็จะจดสิ่งสำคัญลงในสมุดคู่ใจเสมอ เพราะสะดวกและรวดเร็ว

ต่อการหาข้อมูลในช่วงเวลาเร่งด่วน

“แล้วทำไมถึงเลือกลงหน่วยรบพิเศษคะ เพราะเท่าที่นิชาหาข้อมูลมานอกจากจะฝึกหนักแล้ว งานของหน่วยรบพิเศษยังอันตรายมาก”

“เพราะรู้ว่าอันตรายถึงอยากทำ” ดนูเดชตอบ

“ทำไมหรือคะ” หญิงสาวถามต่อ

“อันตรายของคุณกับผมอาจจะต่างมุกกัน คุณอาจจะกลัวและอยากหนีให้ไกลจากคำนี้ แต่สำหรับผมแล้วคำว่าอันตรายที่เกิดขึ้นกับผู้บริสุทธิ์คือสิ่งที่ผมอยากสู้ สู้เพื่อให้พวกเขาปลอดภัย”

นักเขียนสาววางปากกาในมือลงแล้วปรบมือ ก่อนจะหันไปเอ่ยกับชนากานต์

“หล่อมากคะ แบบนี้เลยพระเอกของนิชา”

ดนูเดชหันตามองหญิงสาวแล้วบ่นหน้ายักยัก “ผมไม่ใช่พระเอกของคุณ”

สองสาวถอนหายใจพร้อมกัน จากนั้นชนากานต์จึงเป็นฝ่ายคลายความเคลือบแคลงใจให้แก่นายตำรวจหนุ่ม

“นิชาหมายถึงอิมเมจพระเอกในนิยายคะพี่เดช”

“อ้อ...” ชายหนุ่มพยักหน้ารับน้อยๆ

ธนิชาจับจ้องใบหน้าคมเข้มที่คล้ายกับกำลังเขินอายในสิ่งที่เข้าใจผิดแล้วรีบยกมือปิดปากกลั้นเสียงหัวเราะ ชนากานต์เห็นดังนั้นจึงรีบช่วยแก้สถานการณ์ก่อนที่จะโดนดุจะไล่ตะเพิดนักเขียนของเธอออกจากค่าย

“วันนี้กานต์ขอรวบรวนพี่เดชแค่นี้ก่อนดีกว่า เพราะต้องพานิชาไปเช็กอินเข้าที่พักแล้ววางแผนงานอีกนิดหน่อย ยังไงตั้งแต่พุงนี้ เป็นต้นไปกานต์ต้องรวบรวนพี่เดชด้วยนะคะ”

หลังจากล่ำลาและฝากฝังนักเขียนในสังกัดเรียบร้อยแล้ว ชนากานต์จึงรีบพานิชาเดินทางออกจากหน่วยฝึกทันที เพื่อจะได้มีเวลาปรับตัวทัศนคติหญิงสาวรุ่นน้องให้มีภูมิคุ้มกันต้านทานความเป็นดนูเดชมากขึ้น

คล้ายหลังสองสาวที่แยกตัวออกไปแล้ว ดนุเดชจึงหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเปิดหาข้อมูลบางอย่างที่ค้างคาใจตนตั้งแต่เมื่อครู่ ปลายนิ้วชี้ข้างขวา ล้มผัสตัวอักษรที่ละตัวผ่านเว็บไซต์ยอดนิยมแล้วรอการประมวลผล

โรมานซ์ หมายถึง...

“เฮ้ย!” ชายหนุ่มถึงกับเบิกตาโพล่งกับนิยามและคำขยายความของคำดังกล่าวที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ “แล้วจะให้ฉันเป็นอิมเมจพระเอกเนี่ยนะ ยายเด็กประหลาด”

“ยายนิชา นึกเพี้ยนอะไรขึ้นมา ถึงได้ไปแกลังพีเดชเขาแบบนั้น”
หลังจากเดินทางมาถึงโรงแรมที่จองไว้ และลงทะเบียนเข้าพักเรียบร้อยแล้ว
ชนากานต์ก็รีบจูงมือธนิชาเข้าไปรับทัศนคติในห้องพักทันที

ธนิชาย่อตัวลงนั่งบนเตียงแล้วยกมือขึ้นกอดอกก่อนตอบ “พี่กานต์
ก็เห็นว่าเขาหาเรื่องนิชาก่อน”

ชนากานต์ถอนหายใจแล้วเดินตามไปนั่งลงบนเตียง “พีเดชไม่ค่อย
ชอบผู้หญิงสักเท่าไร”

“ฮ้า!” ธนิชาเบิกตาโพลง ร้องเสียงหลง

“ไม่ใช่แบบนั้น” ชนากานต์รีบยกมือขึ้นขัด ก่อนที่สติของธนิชาจะ
เตลิดไปไกลกว่านี้ นักเขียนสาวจึงค่อยๆ สงบสติอารมณ์ลง และยินยอม
นั่งฟังสิ่งที่ชนากานต์อธิบายต่อ

“พีเดชเคยโดนคนรักหักหลัง”

“ก็ทั้งคู่ ทั้งหน้ายักษ์ ทั้งกวนประสาทขนาดนี้ ผู้หญิงที่ไหนจะอยาก
อยู่ใกล้ละคะ” ธนิชาว่า

“ก่อนหน้าที่พี่เดชจะเสียชีวิต พี่เขาเคยเป็นผู้ขายในฝันของสาว ๆ ที่ สุขุม สุขภาพ และอ่อนโยน” ชนากานต์กล่าว

“...”

“จิปจิกๆ นกบินผ่านไปหนึ่งฝูง” ธนิชนั่งนิ่งเพื่อพิจารณาข้อมูลที่ได้รับ อยู่ชั่วขณะ ก่อนจะท่าเสียงนกร้อง แล้วยื่นใบหน้าเข้าไปจ้องคู่สนทนาใกล้ๆ “แน่ใจนะคะว่าพี่กานต์ไม่ได้ละเมอพลอตนิยายอยู่”

ชนากานต์ดีดปลายจมูกของหญิงสาวรุ่นน้องอย่างไม่แรงนักก่อนตอบ “เอาเถอะน่า ลองได้รู้จักกับพี่เดชสักพัก แล้วนิชาจะเข้าใจว่าสิ่งที่พี่บอกไม่มีอะไรผิดเพี้ยนแม้แต่น้อย”

“พี่กานต์แน่ใจนะคะ ว่าตอนนี้เรากำลังพูดถึง คุณ ‘ศาลา’ เอ๊ย! สารวัตรคนเดียวที่อยู่อู่จริงๆ” ธนิชกล่าวพร้อมกับถูปลายจมูกที่ถูกดีดไปด้วย

“มองข้ามความกวนของพี่เดชไป แล้วตั้งใจทำงานของตัวเองให้ดีที่สุด ก็พอ” ชนากานต์ว่าต่อ

ธนิชพยักหน้ารับน้อยๆ “นิชาขอโทษค่ะที่ทำตัวไม่น่ารัก ปกตินิชามีภูมิคุ้มกันคนกวนประสาทค่อนข้างสูงนะคะ แต่ทำไมวันนี้ถึงได้จิตหลุดก็ไม่รู้”

“ถ้าพี่เดชทำอะไรกวนๆ อีกรักก็เดินหนีซะ อย่าไปต่อปากต่อคำ”

ธนิชรับคำพร้อมรอยยิ้มสดใส “ค่ะ นิชาจะระวัง จะไม่ทำให้เสียชื่อเสียงนิชากิมป์เป็นอันขาด”

ชนากานต์ระบายยิ้มกับประโยคของธนิชได้เพียงเสี้ยววินาที เพราะประโยคถัดมาของนักเขียนรุ่นน้องทำให้เธอต้องยกมือกุมหน้าผาก

“ถ้าสารวัตรเขาร้ายมา นิชาก็จะแผ่เมตตาให้” หญิงสาวว่าพร้อมกับยกมือขึ้นประนมกลางอก

“ถ้าเขาสาดไฟใส่ นิชาก็จะใช้น้ำมันต์เข้าลูบ” คราวนี้เธอปล่อยมือที่ประนมอยู่ออกจากกัน แล้วเปลี่ยนมาเป็นท่าปล่อยพลัง

จากนั้นจึงแกว่งไหลทั้งสองข้างในจังหวะสามช่า ก่อนจะกรีดยาลายนิ้ว ทำท่าบู่ไต่ แล้วเอ่ยเสียงทะเล้น “แต่ถ้าเขาตอบ จินชา ก็จะลูปคล่า”

“ยะ ก่อนที่คิดจะลูปคล่าพี่เขา ช่วยปั่นต้นฉบับมาส่งให้ทันเวลาด้วย”
ชนากานต์เอ่ยเสียงกลัวหัวเราะ

“ทำไมพี่กานต์ใจร้าย ทวงต้นฉบับน้องตั้งแต่มิได้เริ่มบทที่หนึ่ง”
ธนิชอมยิ้มน้อยๆ อย่างอ่อนแรง

“อ้าว น้องนักเขียนคนสวยไปไหนแล้วครับสารวัตร” ชาติชายเอ่ยถาม
หัวหน้าทีมที่เดินกลับมายังสนามฝึกเพียงลำพัง

دنุเดชขมวดคิ้วมองใบหน้าที่ทะเล้นของทีมงานที่อมยิ้มเจ้าเล่ห์เป็น
ลูกคู่ให้แค่คำถามของชาติชาย แล้วส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนตอบ

“ไปจัดการเรื่องห้องพัก”

“ถ้าผมรู้ล่วงหน้าสักหน่อย จะลงงานพาไปจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง
เลยทีเดียว” มนัสวินว่า

“แต่แกมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบไอ้วิน” دنุเดชถอนหายใจอีกคำรบ
เดินเข้าไปตบปากคนที่ขึ้นอาสาอยากเป็นเจ้าบ้านที่ดี แล้วเน้นย้ำถึงความ
รับผิดชอบของทุกคนด้วยเสียงจริงจัง ก่อนเดินไปยังจุดที่ผู้รับการฝึก
โซ่ฝีมือลายมือกันอยู่

“เป็นไงละ อยู่ดีไม่ว่าดี อยากแหกแหวนดเสื้อ” พคินมองตามหลังของ
دنุเดช ก่อนที่จะหันมาเอ่ยกับมนัสวิน ชาติชาย และปราวการ

“สารวัตรจริงจังกับชีวิตขนาดนี้เลยหรือครับผู้กอง” ปราวการถาม

“สารวัตรของจำเคยเป็นคนขี้เล่นและอารมณ์ดีมาก่อน” พคินตอบ
แล้วถอนหายใจ ก่อนจะตบตบตบเดินนำทุกคนไปยังจุดฝึก “ไปๆ แยกย้าย
ไปทำหน้าที่กันเถอะ ไว้วันหลังจะเล่าให้ฟังเพราะเรื่องนี้ต้องเล่ากันยาว”

เมื่ออย่างเข้าสู่เวลาเก้านาฬิกาของเช้าวันใหม่ เหล่าผู้เข้ารับการฝึกและครูฝึกต่างก็ปฏิบัติภารกิจด้วยความมุ่งมั่น เสียงร้องเท้าคอมเบตที่กระทบพื้นตามจังหวะการวิ่งรับกับเสียงเพลงปลุกใจที่ขับขานประสานเสียงก็ก้องไปทั่วสนาม ดนุเดชยืนเอามือไขว้หลังมองวินัยการฝึกของผู้เข้ารับการฝึกชุดนี้ด้วยความพึงพอใจ

นายตำรวจหนุ่มระบายยิ้มที่มุมปากน้อยๆ รู้สึกสดชื่นกว่าที่ควรจะเป็น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าอุณหภูมิของอากาศกำลังพอดี หรือไม่ก็เพราะว่าเขานั่งไถ่ซึ่งวีแววของนักเขียนสาวจอมป่วน จะหาว่าใจร้ายใจดำก็ได้ แต่การที่มีคนนอกเข้ามาเก็บข้อมูลการฝึกรบพิเศษนั้นเป็นสิ่งที่เขาไม่ปรารถนาตั้งแต่แรก ดังนั้นเมื่อไม่เห็นหญิงสาวในเช้านี้จะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นอกเสียจากว่าเธอถอดใจและเลิกล้มความคิดเรื่องเข้ามาเก็บข้อมูลที่นี่แล้วนั่นเอง

“เพิ่งเพลงฤทธิ์ไปนิดเดียว ถอดใจหนีไปเสียแล้ว” ดนุเดชพึมพำกับตัวเองเสียงกลิ้วหัวเราะ

กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง!

ทว่าในขณะที่ชายหนุ่มปรามาสพาดพิงถึงใครบางคนอยู่นั้น จู่ๆ เสียงเรียกเข้าของเครื่องมือสื่อสารที่เหน็บอยู่ข้างเอวก็ดังขึ้น

“น้องกานต์” ดนุเดชหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาแล้วยิ้มที่มุมปากน้อยๆ เมื่อเห็นชื่อที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ “สงสัยจะโทร. มาขอโทษ” ชายหนุ่มว่าก่อนที่จะกดรับสาย

“ครับน้องกานต์”

“พี่เดชคะ กานต์มีเรื่องจะรบกวน...” ต้นสายเอ่ยด้วยน้ำเสียงร่อนรน ทว่าปลายสายกลับดักคอ ทั้งที่เธอยังเอ่ยไม่จบประโยคดี

“ไม่เป็นไรครับน้องกานต์ พี่เข้าใจ”

“...”

ชนากานต์ดึงโทรศัพท์ออกจากหูแล้วหลบตามองรายชื่อที่เธอโทร.

ออก

“ก็ถูกเบอร์นี่นา” หญิงสาวพึมพำก่อนที่จะแนบเจ้าจอสี่เหลี่ยมกลับเข้าไปที่เดิมอีกรอบแล้วเอ่ยถาม “พี่เดชรู้แล้วหรือคะว่านิชาหลงทาง”

“หืม อะ...อะไรนะครับ” นายตำรวจหนุ่มถามเสียงตะกุกตะกัก

“นิชาจำทางไปหน่วยไม่ได้ค่ะ ตอนนี้อยู่ไหนก็ไม่รู้ กานต์รับกวนพี่เดชด้วยนะคะ ช่วยส่งใครไปรับนิชาที”

“เอ่อ ค่ะ...ครับ” ดนุเดชรับคำอย่างเสียไม่ได้ และเมื่อได้รับหมายเลขโทรศัพท์ที่ชนกานต์ส่งมาให้แล้ว ชายหนุ่มจึงหันซ้ายแลขวาเพื่อมองหาใครสักคนที่พอจะมอบหมายให้ไปจัดการเรื่องนี้ได้ ทว่าโชคกลับไม่เข้าข้างเขาเลย เมื่อที่งานคุณภาพของเขากำลังชะงักเขม่นต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย และไม่มีใครสักคนที่คิดจะหันหลังกลับมามองยังจุดที่เขายืนอยู่

“ไปเองก็ได้วะ” ดนุเดชถอนหายใจซ้ำแล้วซ้ำเล่าในขณะที่เดินไปยังพาหนะคู่ใจ

“ซ้ายหรือขวาเอาไปดี เหมือนวนมาทางเดิมเลย” หญิงสาวเคาะพวงมาลัยรถในขณะที่ซึ่งใจว่าควรจะเป็นไฟเขียวไปทางด้านไหนดี แต่สุดท้ายเธอก็เปลี่ยนใจประคองรถเข้าไปจอดริมถนนแทน จากนั้นหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเพื่อเปิดแอปพลิเคชันนำทาง ทว่า...

“แล้วจะค้นหาคำว่าอะไร จำชื่อไม่ได้” ธนิชาตบหน้าผากตัวเอง ก่อนจะหวีศีรษะด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ เจ้าอุปกรณ์ในมือก็ส่งเสียงดังขึ้นด้วยหมายเลขประหลาดที่กำลังติดต่อเข้ามา

“ไย้ย! ตกใจหมด” หญิงสาวเป่าลมออกปากก่อนจะกดรับสาย “สวัสดีค่ะ นิชารับสายค่ะ”

“คุณอยู่ไหน”

“หือ...” ธนิชาหรีตามองเครื่องมือสื่อสารในมือคล้ายกับมันเป็นของประหลาด เพราะนอกจากหมายเลขที่โทร. เข้าจะไม่คุ้นตาแล้ว มิหนำซ้ำ

เจ้าของหมายเลขยังใช้คำถามและน้ำเสียงประหลาดกับเธออีกด้วย

“ต้องการคุยกับใครคะ” หญิงสาวว่า

“คุยกับคุณนั่นแหละ คุณนักเขียน”

“แล้วคุณเป็นใครคะ โรคิจิตหรือเปล่า ตอนนี้ฉันกำลังยุ่ง ไม่มีเวลาจะแสดงความโรคิจิตแข่งกับคุณหรอกนะ”

ต้นสายกระแทกลมหายใจก่อนจะตอบ “ผม...ดนูเดช”

“...”

ธนิชยกมือขึ้นตบหน้าผากอีกรอบ ดึงมือถือนอกห่างแล้วพึมพำกับตัวเองเสียงแผ่ว “เอาอีกแล้วยายนิชาเอ๊ย เล่นเขาอีกแล้ว มีหวังโดนแหกอกอีกแน่ๆ เลย”

“คุณไต่ยีนผมหรือเปล่า” ต้นสายถาม

“เอ่อ...ค่ะ ไต่ยีนค่ะสารวัตร” หญิงสาวตอบเสียงตะกุกตะกัก

“คุณอยู่ไหน”

“ตอนนี้จอตลอดอยู่ข้างทางค่ะ”

และคำตอบของหญิงสาวก็ทำให้ดนูเดชพ่นลมหายใจทั้งได้อีกรอบ “ขอละเอียดกว่านี้หน่อย ไหนบอกว่าป็นนักเขียน อธิบายสถานที่ที่ไม่เป็นหรือยังง”

“เอ่อ อยู่ที่นี่” หญิงสาวกวาดสายตามองบริเวณโดยรอบอีกครั้งก่อนตอบ “อยู่ตรงที่มีต้นอะไรสูงๆ เต็มไปหมด ตรงกิ่งของบางต้นมีดอกลักษณะคล้ายแตงสีขาว บางต้นดอกเป็นช่อสีเหลือง ดอกหนาขึ้นเต็มสองข้างทางเท่าที่สังเกตจากจำนวนผีเสื้อและแมลงปอก็คงพอจะเดาได้ว่าระบบนิเวศตรงนี้ยังสมบูรณ์อยู่มาก”

ธนิชพรรณนาและวิเคราะห์ไปตามสิ่งที่เห็น ในขณะที่ยังกวาดสายตาออกไปเรื่อยๆ “อ้อ! แล้วก็มีพันธุ์ทางสีน้ำตาลนอนอยู่ใต้ต้นไม้ที่ออกดอกสีขาวอีกสองตัวค่ะ”

ดนูเดชอ้าปากค้างกับคำตอบของนักเขียนสาว ชายหนุ่มยกมือขึ้นตบ

หน้าผากตัวเองดังฉาด ก่อนจะพยายามตั้งสติ เอ่ยถามต่ออย่างใจเย็น

“คุณแชร์โลเกชั่นเป็นหรือเปล่า”

“อ้อ เป็นสิคะ แอดไลน์เบอร์นี้เลยหรือเปล่าคะ คา-ลา...”

“ฮึ ฮึ่ม” เจ้าของเสียงทุ้มกระแอมขัดอย่างรู้ทัน

“สารวัตรขา...” ธนิชลากหางเสียงหวานแถมทะเล้น

“ครับ” คู่สนทนาตอบก่อนจะกดวงสาย

ธนิชหัวเราะคิกที่ทำให้คนกว่นประสาทสติหลุดได้ จากนั้นจึงกดส่งสถานที่ที่เธอจอดรออยู่ผ่านแอปพลิเคชันชื่อดัง

“ว้าว! รูปไม่ตรงปกซะด้วย ในรูปดูเหี้ยนธนูชุมชน หล่อจนแทบจะทนไม่ไหว” หญิงสาวขยายภาพโปรไฟล์ของชายหนุ่มที่เธอแอบบันทึกชื่อเอาไว้ว่า ‘สารวัตรหน้านิ่ง’ แล้วหัวเราะคิกคักกระหัวเราะ

“เฮ้ย ทำไมไม่ไปทางนั้นนายเด็กประหลาดเอ๊ย!” ทางฝั่งคนรูปไม่ตรงปกเมื่อได้รับสถานที่ที่เด็กประหลาดส่งมาก็อุทานเสียงดังลั่นรถ

“คนละทิศคนละทางมั่วซั่วไปหมด” ดนุเดชพรวดขึ้นขณะที่ยียบคันเร่งเคลื่อนรถไปตามการนำทางของแอปพลิเคชันยอดฮิต และกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางที่หญิงสาวจอดรออยู่ก็ใช้เวลาร่วมชั่วโมงครึ่ง

คนตามมาที่หลังชะลอรถเพื่อจอดต่อท้ายรถญี่ปุ่นป้ายแดง และเมื่อเปิดประตูลงจากรถก็พบว่าคนที่ตามหากำลังนั่งยองๆ อยู่ข้างทาง เธอโน้มบึ้งไปวางด้านหน้าเจ้าพันทางสีน้ำตาลสองตัว และหากให้เดา เจ้าสองตัวนี้ก็คงจะเป็นหนึ่งในบทบรรยายสถานที่ที่เธอภูมิใจนำเสนอก่อนหน้านี้ นั่นเอง

“นั่งเล่นสบายใจเลยนะแม่คุณ” ชายหนุ่มส่ายหน้าบ่อยๆ ก่อนจะดับเครื่องยนต์แล้วเปิดประตูลงจากรถ

ธนิชแงยหน้าขึ้นมองผู้มาใหม่เล็กน้อย ก่อนจะลุกขึ้นแล้วประนมมือไหว้ “สวัสดิ์คะสารวัตร เก่งจังตามมาไวกว่าที่คิด นี่ก็จะปล่อยให้หน้านี้

แกรออยู่กับเพื่อนทั้งวันเสียแล้ว”

ดนตรีซอหลูตามอง ‘เพื่อน’ ของหญิงสาวเล็กน้อยก่อนตอบ

“อืม ผมก็ไม่คิดว่าคุณจะออกนอกเส้นทางมาไกลขนาดนี้เหมือนกัน”

“นิชาก็คิดว่าไกลละ จำได้ว่าเมื่อวานตอนออกจากหน่วยไปโรงแรม
ขับเบ๊บเดียว แต่วันนี้ขับวนอยู่เกือบสองชั่วโมง จึงค่อนข้างมั่นใจว่าหลงอีก
แน่ๆ”

“หลงอีกแน่ๆ” ชายหนุ่มทวนคำ

“ละ ให้นิชาทำอะไรก็ได้ในโลกนี้ ยกเว้นทาง นิชางง” หญิงสาวตอบ
พร้อมรอยยิ้มเป็นเล่น ก่อนจะเดินไปเปิดรถของเธอแล้วหยิบขวดน้ำและ
ฝาพลาสติกปิดกล่องขนมติดมือออกมา จากนั้นจึงย่อตัวเทน้ำลงบนฝา
พลาสติกนั้น

“กินหมูแล้วก็ต้องกินน้ำด้วย เตี้ยติดคอ” หญิงสาวเอ่ยกับเพื่อนใหม่
สี่ขาทั้งสองตัว

ดนตรีซอหลูอมยิ้มตามการกระทำของนิชา ก่อนจะสาวเท้าเข้าไป
ใกล้ๆ “หน่วยก้านดี สงสัยมีคนเอามาปล่อยไว้”

“ใจร้ายจังเลยนะคะ ดูลิ เขาหิวและกลัวมาก กว่าจะยอมให้นิชาเข้า
ใกล้ได้ต้องละลายพฤติกรรมกันนานเลย” ธนิชาว่าในขณะที่ลูบศีรษะของ
เจ้าสีน้ำตาลทั้งสองตัวสลับไปมา

“ชอบมหาหริอ” กิริยาอ่อนโยนที่หญิงสาวแสดงออกต่อเจ้าสีขา ทำให้
คนปากหนักอดที่จะถามไม่ได้

“ชอบคะ นิชาชอบทุกอย่าง แมวก็น่ารัก หมาก็น่ารัก นู๋ก็น่ารัก นู๋ก็ชอบ
นิชารักน้ำ รักปลา รัก...”

“พะ...พอ ไม่ต้องพรรณานาขนาดนั้น”

“อ้าว ถ้าอธิบายไม่ดีสรวด์ตรึงจะมากล่าวหาว่าไม่สมฐานะนักเขียนอีก
นิชาเริ่มจะวางตัวไม่ถูกแล้วนะคะ” นักเขียนสาวเงยหน้าขึ้นมองคู่สนทนาแล้ว
กะพริบตาปริบๆ พยายามอย่างสุดความสามารถที่จะทำให้คนฟังเชื่อใน

ความโลโซนี้

ทว่า...

มารยานี้คงใช้ไม่ได้กับคู่สนทนาตรงหน้า เพราะนอกจากตนุเดชจะ
เฉยเมยต่อแวตาสื่อของเธอแล้ว เขายังใช้สายตาเหยี่ยวดูลำทับเธอกลับ
อีกด้วย

“ไปเถอะ ผมมีงานต้องทำอีกเยอะ”

ทว่าในขณะที่นายตำรวจหนุ่มลุกขึ้นแล้วหมุนตัวกลับนั้น เจ้าของ
เสียงใส่ก็ลากหางเสียงยาวเรียกเขา

“สารวัตรขา...”

ตนุเดชใช้ฝ่ามือลูบขนสั้นเล็กๆ ที่สามัคคีกันลุกโดยไม่ได้นัดหมาย
บริเวณลำแขน ก่อนจะหันไปมองตามเสียง

“อะ...ว่าไง”

“มีทางไหนพอจะช่วยเหลือเพื่อนใหม่สี่ขาของนิชาได้บ้างคะ”

ตนุเดชมองใบหน้าที่จิ้มลิ้มที่ไร้แวความทะล้นอย่างที่เคยเป็น ก่อนจะ
หลบตามองดวงตาสื่อสองคู่ของเจ้าสีน้ำตาล จากนั้นจึงเดินไปหยิบ
อุปกรณ์บางอย่างออกมาจากหลังรถ

“ช่วยจับเพื่อนของคุณใส่ในที่นี้”

“อะ!”

“จะงมอีกนานมัย เพราะถ้านานผมจะได้เปลี่ยนใจ” ชายหนุ่มเล็กหัว
ถามเจ้าของใบหน้าที่เต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

“อะ...อะ จับก็จับอะ” ธนิชาขานรับและยินยอมทำตามคำสั่งด้วยความ
จำใจ

โง่ง! โง่ง! โง่ง!

และกว่าที่สองหนุ่มสาวจะช่วยกันจับเพื่อนใหม่สี่ขาใส่ลงไปในตะกร้า
ใบนี้เองได้ก็ใช้เวลานานพอสมควร จากนั้นธนิชาจึงขับรถตามหลังตนุเดชไป
ตึกๆ ชนิดที่ไม่ยอมให้คลาดสายตาแม้แต่เสี้ยววินาที ทั้งยังส่งข้อความมาย้ำ

เตือนในขณะที่รถหยุดนิ่งตามสัญญาณไฟแดงอีกด้วย

เด็กประหลาด : ห้ามขับเกินแปดสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมงนะคะ

สาววัดรหน้าหนึ่ง : อืม

ชายหนุ่มผู้ที่ขับรณำหน้ามองกระจกมองหลังแล้วส่ายหน้าพร้อมยิ้ม

“เกาะติดเป็นตุ๊กแกเลย แกล้งขับหนีซะดีมัยเนี่ย”